

The Holy See

**PRZEMÓWIENIE OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA
DO ZGROMADZENIA PLENARNEGO
PAPIESKIEJ KOMISJI DS. OCHRONY NIELETNICH**

Sala Papieska

Czwartek, dnia 7 marca 2024 r.

[Multimedia]

Drodzy Bracia i Siostry!

Miło mi was powitać przy okazji Zgromadzenia Plenarnego. Serdecznie dziękuję za waszą pracę, która jest bardzo ważna, oraz za wasze osobiste i zbiorowe świadectwo.

Istotnie, wielu z was poświęciło swoje życie trosce o ofiary nadużyć: jest to odważne powołanie, które rodzi się z serca Kościoła i pomaga mu się oczyszczać i wzrastać. W ciągu ostatnich dziesięciu lat wasze zadanie polegające na udzielaniu „rad i wskazówek, a także proponowaniu najwłaściwszych inicjatyw na rzecz ochrony nieletnich i osób bezradnych” (*[Praedicate Evangelium](#)*, art. 78) znacznie się rozszerzyło. Zadanie to nabrało dużo konkretniejszej formy, od momentu, gdy poprosiłem abyście skupili się na pomocy w czynieniu Kościoła coraz bezpieczniejszym miejscem dla małoletnich i najbardziej bezbronnych dorosłych. Cieszę się, widząc że jesteście tu dzisiaj tak licznie obecni, a także z możliwości wysłuchania aktualnych informacji na temat waszej działalności. Zachęcam was do kontynuowania tej posługi, w duchu zespołowym: budując mosty i współpracę, które mogą sprawić, że wasza troska o innych będzie bardziej skuteczna.

Włożyliście czas i wysiłek w ukończenie Rocznej Raportu na temat Zasad i Procedur Ochrony w Kościele, o przygotowanie którego zwróciłem się do was. Nie powinien być on po prostu kolejnym dokumentem, lecz pomóc nam lepiej zrozumieć, jaka praca nas jeszcze czeka.

W obliczu skandalu nadużyć i cierpienia ofiar możemy się zniechęcić, ponieważ wyzwanie odbudowy zniszczonego życia oraz uleczenia bólu jest wielkie i złożone. Niemniej, nasze zaangażowanie nie może osłabnąć, wręcz przeciwnie, zachęcam was do pójścia naprzód, tak aby Kościół zawsze i wszędzie był miejscem, gdzie każdy może czuć się jak w domu, i gdzie każda osoba będzie traktowana jak święta.

Aby dobrze spełnić tę posługę, musimy sprawić, by uczucia Chrystusa stały się naszymi: Jego współczucie, Jego sposób dotykania ran ludzkości, Jego Serce przebite miłością do nas. Jezus to Ten, który stał się bliski; to w Jego ciele Bóg Ojciec zbliżył się do nas ponad wszelkie granice i w ten sposób pokazuje nam, że nie jest daleko od naszych potrzeb i naszych trosk. W Jezusie On się obarczył naszym cierpieniem, On dźwigał nasze boleści – jak głosi Czwarta Pieśń o Słudze Pańskim w Księdze Proroka Izajasza (por. *Iz 53, 4*). Również my uczmy się tego: nie możemy pomóc bliźniemu nieść jego brzemienia, bez wzięcia owego brzemienia na własne barki, jeśli nie będziemy praktykować bliskości i współczucia.

W naszej kościelnej posłudze ochrony, bliskość z ofiarami nadużyć nie jest abstrakcyjnym pojęciem: to bardzo konkretna rzeczywistość, na którą składa się słuchanie, interweniowanie, zapobieganie, pomaganie. Wszyscy otrzymaliśmy wezwanie – zwłaszcza władze kościelne – do bezpośredniego poznania skutków nadużyć, i do tego, by dać się wstrząsnąć cierpieniem ofiar, wsłuchując się bezpośrednio w ich głos i praktykując tę bliskość, która poprzez konkretne wybory podnosi je na duchu, pomaga im oraz przygotowuje inną przyszłość dla wszystkich.

Odpowiedź tym, którzy doznali nadużyć, pochodzi z tego spojrzenia serca, z tej bliskości. Nie może się zdarzać, że ci bracia i siostry nie są przyjmowani i wysłuchiwni, ponieważ może to znacznie pogorszyć ich cierpienie. Istnieje potrzeba, aby się nimi zająć z osobistym zaangażowaniem, tak jak konieczne, aby realizować to z pomocą kompetentnych współpracowników.

Dziękuję wam za wszystko, co robicie, za pomoc, jaką niesiecie osobom skrzywdzonym i ocalałym. Znaczną część tej służby wykonuje się w sposób poufny, i tak jest właściwie, aby zachowywać szacunek dla ludzi. Ale jednocześnie jej owoce powinny być widoczne: ludzie powinni znać i widzieć pracę, którą wykonujecie, towarzysząc posłudze ochrony w Kościołach lokalnych. Wasza bliskość z władzami Kościołów lokalnych wzmocni je w dzieleniu się dobrymi praktykami i weryfikowaniu adekwatności wprowadzonych środków. Poprosiłem was już o zapewnienie spójności z treścią *Vos estis lux mundi*, tak aby istniały niezawodne środki do przyjmowania i troski o ofiary i o ocalałych, a także aby zapewnić, by doświadczenie i świadectwo tych wspólnot wspierało pracę w zakresie ochrony i prewencji.

Wiem, że wasza służba na rzecz Kościołów lokalnych przynosi już wielkie owoce i cieszę się widząc, że inicjatywa *Memorare* nabiera konkretnego kształtu, we współpracy z Kościołami w tak wielu krajach na całym świecie. Jest to bardzo konkretny sposób, w jaki Komisja może pokazać

swoją bliskość z władzami tych Kościołów, podczas gdy wzmocniacie istniejące wysiłki na rzecz ochrony. Z czasem stworzy to sieć solidarności z ofiarami i tymi, którzy troszczą się o ich prawa, zwłaszcza tam, gdzie zasoby i doświadczenie są ograniczone.

Drodzy Bracia i Siostry, dziękuję za waszą delikatną i ważną posługę. Wasze uwagi pozwolą nam podążać we właściwym kierunku, tak aby Kościół nadal angażował się ze wszystkich sił w zapobieganie nadużyciom, w ich stanowcze potępienie, we współczującą uwagę poświęconą ofiarom, i w stałe zobowiązanie do bycia miejscem gościnnym i bezpiecznym. Dziękuję za waszą wytrwałość i za świadectwo nadziei, jakie dajecie. Błogosławię wam z serca, modlę się za was i proszę o modlitwę za mnie.